

בבית המשפט העליון

בע"מ 7360/08

בפני: כבוד השופטת ע' ארבל

המבקשים: 1. פלונית
2. פלוני

נגד

המשיבים: 1. היועץ המשפטי לממשלה-משרד הרווחה
2. פלונית
3. פלונית

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 20.8.08 בבש"א 3778/08 שניתנה על-ידי
כבוד השוט מ' סובל

תאריך הישיבה: ל' באב תשס"ח (31.8.08)

בשם המבקשים: עו"ד י' שמשי

בשם המשיבים: עו"ד ל' אברמוביץ

המומחית: ד"ר מ' מאסס

פקידות הסעד: גב' ג' חוגי, גב' ה' נאה

פסק-דין

1. המבקשים הינם הוריהן של תאומות קטינות שנולדו ביום 8.5.06 (להלן: הקטינות). הקטינות הוצאו מחזקת הוריהן עוד בהיותן תינוקות והועברו לחסותה של משפחה אומנת. בעקבות בקשת היועץ המשפטי לממשלה, הוכרזו הקטינות ביום 24.1.08 כבנות אימוץ על ידי בית המשפט לענייני משפחה בירושלים (כב' השופט פ' מרכוס). המבקשים הגישו ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי ובמקביל הגישו בקשה לעיכוב ביצוע החלטתו של בית המשפט לענייני משפחה. בית המשפט לענייני משפחה דחה את הבקשה לעכב את הביצוע. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי בעניין זה התקבל. בית המשפט המחוזי (כב' השופטים ע' חבש, - ס"נ, י' דרורי, ר' שטרנברג-אליעז) קבע כי מאחר והמשפחה האומנת עתידה לנסוע לחו"ל לתקופה של שבועיים יש להעביר את הקטינות בתקופת הביניים עד לשמיעת הערעור חזרה אל

המבקשים ובכך להעניק להם הזדמנות להוכיח את יכולתם לגדל את הקטינות. בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית משפט זה על החלטה זו נדחתה על ידי ביום 16.4.08, והקטינות אכן הועברו לידי המבקשים.

2. לאחר מעקב של בית המשפט המחוזי ניתן ביום 2.6.08 פסק דינו בו הוחלט כי התיק יוחזר לבית המשפט לענייני משפחה לשמיעת עדויותיהן של פקידת הסעד ושל ד"ר מאסס, המומחית שמונתה על ידי בית המשפט ועקבה אחר הקטינות. חוות הדעת של ד"ר מאסס שהוגשו לבית המשפט לענייני משפחה היו חיוביות בעיקרן, אך לאחר שיודעה בדבר פנייתה של המבקשת למשטרה במספר אירועים בשל סכסוך בין בני הזוג חזרה בה המומחית מהמלצתה לאפשר למבקשים להחזיק בקטינות אפילו למשך שנה לולא יתאשפו המבקש לטיפול גמילה מסמים. ביום 13.8.08 ניתן פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה (כב' השופט פ' מרכוס) אשר שב והכריז על הקטינות כבנות אימוץ והורה על העברה של הקטינות בהקדם האפשרי חזרה למשפחה האומנת בה שהו בעבר (להלן: פסק הדין השני). כן קבע בית המשפט כי הוא אינו רואה מקום לעכב את ביצוע פסק דינו. ביום 14.8.08 החליטו שירותי הרווחה לבצע את העברת הקטינות למשפחה האומנת עוד באותו היום וכך אכן היה.

3. המבקשים הגישו בקשה לעיכוב ביצוע פסק דין ולהשבת הקטינות לחזקתן עד להכרעה בערעור שיוגש על ידם. הבקשה נשמעה בפני בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' סובל) אשר דחה ביום 20.8.08 את הבקשה בקובעו כי במצב הדברים הנוכחי אין מדובר בבקשה לעיכוב ביצוע כי אם בצו עשה המשנה מצב קיים לאחר שהקטינות כבר הוצאו מבית המבקשים. כמו כן ציין בית המשפט כי הקטינות נמצאות במשפחת האומנה בה שהו מאז היותן תינוקות וכי יש לנקוט זהירות כפולה ומכופלת בטרם טלטול נוסף של הקטינות מבית לבית. עוד צוין כי בחוות דעתה האחרונה של ד"ר מאסס היא לא ראתה אפשרות להשאיר את הקטינות בחזקת המבקשים ללא הסכמה של האב להתאשפו במסגרת מחייבת למטרת גמילה מסמים.

4. על החלטת בית המשפט המחוזי הוגשה בקשת רשות ערעור זו. ביום 31.8.08 קבעתי דיון בבקשה ושמעתי את טיעוני הצדדים, את פקידות הסעד, את ד"ר מאסס ואת המבקשים עצמם. באותו יום הוריתי כי תוגשנה חוות דעת מטעם שירותי הרווחה ומטעם ד"ר מאסס עד ליום 7.9.08 ולאחר התייחסות הצדדים לחוות הדעת תינתן החלטתי.

אף לאחר קבלת חוות הדעת נותרו הצדדים כל אחד בעמדתו. בא-כוח המבקשים טוען כי יש לאמץ את המלצתה של ד"ר מאסס בחוות הדעת האחרונה שהוגשה לי ולהשיב את הקטינות להוריהן האוהבים והכמהים אליהן. לטענתו, מדובר בהורים שהעניקו לקטינות אהבה, סיפקו את כל צרכיהן והוכיחו הורות טובה שהולכת ומשתפרת מיום ליום. עוד הוא משווה בין התכנים והגירויים המצומצמים שמקבלות הקטינות במשפחה האומנת לבין ההעשרה הרבה שקיבלו במעון הרב תכליתי אליו שלחו אותן המבקשים.

באת-כוח המשיב סבורה כי יש להותיר את המצב על כנו ולהשאיר את הקטינות בחסותה של המשפחה האומנת. לטענתה, המלצתה של ד"ר מאסס כעת אינה מתיישבת עם חוות דעתה לפיה אין למבקשים מסוגלות הורית לגדל את הקטינות לטווח הרחוק, ועם דבריה בפני בית משפט זה. עוד טענה כי אישיותם של המבקשים, גילויי האלימות ביניהם, חוסר האיפוק וחוסר הריסון של המבקשים, שגרמו למומחית לשנות את חוות דעתה החיובית אודותם, מכריעים את הכף לטובת השארת המצב על כנו. כן נטען כי המשפחה האומנת מספקת לקטינות את כל צרכיהן וכי הן זוכות למענה רגשי הולם ומתאים למצבן. עוד מעלה באת-כוח המשיב חשש כי הוצאת הקטינות מידי המבקשים לצרכי אימוץ לאחר דחיית הערעור, אם ידחה, תיתקל בקשיים לאור ההיכרות עם המבקשים ועם סירובם לאימוץ, וזאת למרות שחשוב שבהליך המסירה לאימוץ יצא הילד ממקום מכיל, ניטראלי והמסוגל להירתם למשימה. באת-כוח המשיב מציינת כי ניתן יהיה להכניס את הקטינות למסגרת המתאימה לצרכיהן אף במהלך שהייתן אצל משפחת האומנה. לבסוף היא טוענת כי הדיון בתקופת הביניים מסיט את המוקד מהשאלה המרכזית שעניינה גורלן של הבנות בטווח הרחוק.

דיון

5. אנו מצויים בתקופת ביניים עד להכרעה בערעור שעתיד להיות מוגש על ידי המבקשים לבית המשפט המחוזי נגד פסיקת בית המשפט לענייני משפחה לפיה הקטינות הינן בנות אימוץ. הגם שמדובר בהליך שמבחינה דיונית-פורמאלית נוגע רק לעיכוב ביצוע פסק דין, ולצורכו יש לבחון את סיכויי הערעור ומאזן הנוחות, לא אוכל להכריע בעניין מבלי להידרש לעקרון העל של טובת הילד, השזור ועולה בכל אחת מהסוגיות המתעוררות בהליך זה. שכן, השיקולים שנבחנים כאשר דנים בבקשה לעיכוב ביצוע, כפי שהוזכרו, אף הם בוחנים את טובת הילד בתקופת הביניים. לאחר לבטים רבים אני סבורה כי יש לקבל את הבקשה, לדון בה כבערעור ולקבל את הערעור כך שהקטינות יושבו למבקשים וישהו בביתם בתקופת הביניים עד להכרעה בערעור,

אשר בא-כוח המבקשים הודיע כי הוא מתעתד להגיש בקרוב. שני שיקולים מרכזיים עמדו בבסיס החלטתי זו: הראשון, והחשוב מביניהם, הינו טובת הקטינות, כפי שהיא עולה ונתמכת מחוות הדעת המעודכנות לתקופת הביניים שהוגשו לי; השני עניינו בהערכה שאי אפשר לשלול לגמרי את סיכויי הערעור, ומשכך רואה אני חשיבות להשאיר את המצב כפי שהיה למעשה בטרם מתן פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה. בכך יש משום הארכת ההזדמנות שניתנה למבקשים על ידי בית המשפט המחוזי שקבע שיש להעניק למבקשים את ההזדמנות שלא היתה להם מאז לידתן של הקטינות, הזדמנות אשר תאפשר למבקשים להוכיח את מסוגלותם ההורית בטרם מתן הכרעה סופית בעניין הקטינות בבית המשפט המחוזי. אפרט את הדברים.

6. בעוד שפסק הדין הראשון של בית המשפט לענייני משפחה מתייחס לתקופה שלאחר הלידה, ובעיקר לתקופת היות הקטינות בנות 14 חודש, פסק הדין השני מתייחס לתקופה האחרונה. בארבעת החודשים שקדמו למתן פסק דינו השני של בית המשפט לענייני משפחה שהו הקטינות אצל המבקשים. חוות הדעת של ד"ר מאסס, אשר עקבה אחר הקטינות בתקופה זו, היו ברובן חיוביות. כך למשל, בחוות דעתה של ד"ר מאסס מיום 9.7.08 היא מציינת כי ההורים "מביאים את הקטינות למעון בצורה מסודרת כשהן נקיות ומטופחות, וממלאים אחרי ההוראות של המעון. בביקור האחרון שלי במעון ב-29.6.08, שמעתי מפי המטפלות שבחים רבים על ההורים, אכפת להן מאוד מן הבנות, הם מאוד משתדלים, מאוד אחראים ומטפחים מאוד את הבנות". בשעת מחלה של הקטינות דיווחה ד"ר מאסס כי "יכולתי להיווכח ביכולת האבחנה הטובה של האם, בהיגיון שבו התייחסה למחלותיהן ובמסירות שבה טיפלו שני ההורים בבנות החולות". מחוות דעת אלו עולה כי הקטינות טופלו באהבה ובמסירות אצל המבקשים וכי לא אובחנה כל התנהגות מזניחה או אלימה כלפי הקטינות. לפיכך נראה כי העברתן חזרה אל הוריהן מתיישבת עם טובתן.

7. יצוין, כי גם מתסקירה של פקידת הסעד עולה כי מאז העברתן של הקטינות חזרה למשפחת האומנה נצפו אצלן התנהגויות שונות ומדאיגות שלא היו אופייניות להן בעבר ולא נצפו בבית ההורים המעידות על לחץ רגשי, ולטעמה העניין מחייב בדיקה אם יימשך. כמו כן, התרשמה ד"ר מאסס כי במשפחה האומנת לא יכולות הקטינות לקבל תשומת לב מלאה בשל הימצאותם של שלושה תינוקות נוספים בבית המשפחה, וכי הקטינות אינן זוכות לגירויים הולמים במשפחה האומנת, גירויים שאותם קיבלו בעת שהותן אצל המבקשים בעיקר בזכות ביקורן במעון הרב תכליתי. יתרה מכך, בחוות דעתה של ד"ר מאסס שהוגשה לבית משפט זה ביום 7.9.08 קובעת המומחית כי

לאחר התחבטות בין האפשרויות העומדות על הפרק היא סבורה כי הקטינות כמהות לחזור להוריהן וכי יש להיענות לכמיהה זו וזאת "גם במקרה שהערעור של ההורים יידחה והבנות תוכרזנה כבנות אימוץ". לקביעה זו נתתי משקל רב בהחלטתי. אמנם הטריד אותי מאוד החשש מטלטולן של הקטינות פעם נוספת בין הבתים, אך לאור חוות דעתה של ד"ר מאסס והמלצתה להחזיר אותן להוריהן על אף זאת, כמו גם הדאגה אותה הביעה פקידת הסעד מהתנהגותן שלא התקיימה בהיותן בבית ההורים, שוכנעתי כי יש להסתמך על חוות דעתה של המומחית (על חשיבות ההסתמכות על חוות דעת מומחים בקביעות הקשורות לטובת הילד ראו בג"ץ 5227/97 דויד נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים, פ"ד נה(1) 453, 462-463 (1998)).

8. לא ניתן להתעלם כמובן מקביעת בית המשפט לענייני משפחה בדבר חוסר מסוגלותם ההורית של המבקשים. עם זאת, אף בית המשפט ציין בפסק דינו השני, לאחר התקופה בה שהו הקטינות בבית המבקשים, כי-

"לאחר פרק זמן קצר מידי של הסתגלות של הבנות ושל ההורים לבנות, המשיבים (המבקשים בענייננו- ע.א.) הצליחו לעלות על מסלול נורמטיבי למדיי בענין הטיפול בבנות, ככל שמדובר בצרכים הפיזיים והחינוכיים... יוזכר כי ההורים אינם עובדים, ולכן יכולים להקדיש את רוב זמנם לבנות. מתוך החומר שבפניי נראה כי ההורים הסכימו שהבנות תלמדנה בגן רב תכליתי, וכי למעט אי הבנות בודדות בתחילת הדרך, הצליחו לקיים את ההוראות של הגננות והמטפלות. גם חילקו המשיבים בינם לבין עצמם את החלק מהתפקידים, כאשר האב מביא את הבנות לגן בבוקר ולאחר חזרתם, האם לוקחת את האחריות העיקרית לטיפול בבנות... המשיבים הפגינו, לאור החומר שהונח בפניי, יכולת לטפל בצרכים הבסיסיים של הילדים, מבחינה פיזית, וגם היו קשובים לחלק מצרכיהם. גם סופר כי הבנות התקדמו יפה מבחינה התפתחותית. כל אחד מההורים הצליח, לפחות באופן חלקי, להשלים את החסר שבמבנה אישיות של הזולת, וזאת כל עוד היחסים בין בני הזוג רגועים".

כפי שצוין, למרות האמור הכריע בית המשפט לענייני משפחה כפי שהכריע. להשקפתי, לא ניתן להתעלם מהשינוי בהתנהלות המבקשים מאז פסק הדין הראשון, כפי שהיא מתוארת לעיל. כידוע, המחוקק הורה כי ניתן יהיה להכריז על ילד כבר אימוץ, לבקשת היועץ המשפטי לממשלה או נציגו, אם נוכח כי "אין סיכוי שהתנהגותו או מצבו ישתנו בעתיד הנראה לעין" (סעיף 13(א)(7) לחוק אימוץ ילדים, התשמ"א-1981). מן האמור ומסקירת התנהלותם של המשיבים בתקופה בה נמצאו הבנות

בחזקתם עולה לטעמי כי ישנן סוגיות שאני מניחה שערכאת הערעור תיתן עליהן את הדעת. בנקודה זו נפנית אני לשיקול שעניינו סיכויי הערעור.

9. השיקול השני, כאמור, אשר מכריע את הכף, מתמקד בזכותם של המבקשים לערער ולהישמע בפתיחות. בית המשפט המחוזי, ולאחריו בית המשפט העליון, הכירו ב"סיכויים קודמים" של תיק זה בחשיבות שבמתן הזדמנות למבקשים לגדל את בנותיהם, להתמודד עם הקשיים ולנסות להוכיח את מסוגלותם ההורית. אני רואה חשיבות רבה באי-קטיעת ההזדמנות שניתנה למבקשים בטרם הכרעה סופית בעניין האימוץ בבית המשפט המחוזי. השעון אינו עומד מלכת, עם הזמן מתחוללים שינויים ובית משפט מחליט על פי מה שנמצא בפניו בזמן נתון. באופן זה יהיו בפני בית המשפט שלערעור נתונים עדכניים ואמיתיים באשר ליכולתם של המבקשים להתמודד עם גידול הקטינות, וזאת לאחר שהפנימו, כך יש לקוות, את הטעויות שביצעו בפעם הקודמת.

10. מכל האמור לעיל יוצא כי לא ניתן לומר שסיכויי הערעור נמוכים. ערה אני לכך שבחוות דעתה האחרונה של ד"ר מאסס מיום 15.7.08, ולאחר שעודכנה בדבר מספר מריבות בין ההורים שהובילו לפנייה למשטרה על ידי האם, קבעה המומחית כי אין היא רואה אפשרות שהקטינות יישארו בחזקת המבקשים. ואולם, קביעה זו נאמרה בהנחה שהאב לא יסכים להתאשפז במסגרת מחייבת למטרת גמילה. כמו-כן, כאמור, המלצתה של המומחית כעת היא להעביר את הקטינות לידי המבקשים. אציין עוד כי יתכן וההבדלים בין חוות הדעת של פקידות הסעד לחוות דעתה של המומחית נובעים מהבדלי גישות בסיסיים, בין היתר באשר לשאלה עד כמה יש למצות את אפשרות השארתו של ילד במשפחתו הביולוגית גם במצבים בהם מתגלים קשיים משמעותיים וזאת נוכח המשקל הרב שסבורה המומחית כי יש ליתן לאובדן שחוה ילד המנותק ממשפחתו הטבעית (מילי מאסס "תינוק על פרשת דרכים – המחלוקת לגבי משמעות האימוץ" עיוני משפט לא(1) 219, 231(2008)). ראו בהקשר זה גם את דברי השופטת פרוקצ'יה, בע"מ 377/05 פלונית ופלוני ההורים המיועדים לאימוץ הקטין נ' ההורים הביולוגים (לא פורסם, 21.4.05)). הכרעה בין גישות אלו מקומה בוודאי בהליך העיקרי, וברי אם כן שיש לה השלכה על הערכת סיכויי הערעור. הוסף לכך את העובדה ששתי חוות הדעת האחרונות ציינו שהקטינות מאותתות מצוקה כלשהי, מה שלא נצפה קודם לכן בבית ההורים, וכך מגיעה אני למסקנה כי בתקופת הביניים נכון יהיה לקטינות לחזור ולהימצא בחזקת הוריהן.

11. אשר על כן אני מורה על השבתן של הקטינות לחזקתם של המבקשים בהקדם האפשרי, תוך שתינתן הדעת על ידי שירותי הרווחה, בהתייעצות עם ד"ר מאסס, באשר לאופן ביצוע החזרת הקטינות לידי המבקשים ולצורך להסביר להן את השינוי הנוסף בחייהן. הקטינות תימצאנה בחזקת המבקשים עד להכרעה בערעור שישמע בפני בית המשפט המחוזי.

יחד עם זאת, הוראה זו כפופה להתקיימותם של מספר תנאים:

1. כפי שהמליצה ד"ר מאסס, על המבקשים לרשום את הבנות למעון הרכ-תכליתי אליו הלכו בטרם הועברו חזרה למשפחת האומנה.
2. על המבקשים להתחיל לקבל הדרכה הורית באמצעות השירותים שמעניק המעון להורים ובסיוע שירותי הרווחה.
3. ימשיך להתבצע מעקב וליווי צמוד של ההורים על ידי שירותי הרווחה וכן על ידי ד"ר מאסס. 5 ימים עובר לשמיעת הערעור בבית המשפט המחוזי יגישו שירותי הרווחה וכן ד"ר מאסס את חוות דעתם המעודכנת בעניין הקטינות. מובן כי אם יראו בכך צורך, יוכלו הגורמים המטפלים במקרה לשוב ולפנות לבית המשפט על מנת שייתן הוראות חדשות בהתאם לנסיבות עד להכרעה בערעור.
4. לאחר שיוגש הערעור (ובהנחה שהוא כבר הוגש) ישמע הערעור בפני בית המשפט בהקדם האפשרי, כאשר בפניו חוות הדעת העדכניות למועד הערעור.
5. אציין, בהתאם לחוות הדעת שניתנו עד כה, כי רצוי למבקש, אבי הקטינות, לשקול לפנות לטיפול בהתמכרותו, בהנחה שהוא מבין את חשיבותו של צעד זה להכרעה הסופית בעניין הקטינות. על שירותי הרווחה לסייע לו בעניין ככל שהדבר אפשרי באופן שישתלב עם המטרה של המבקשים להמשיך ולטפל בכנותיהם.

12. לפני סיום אין אני יוצאת ידי חובה מבלי להעיר מספר הערות באשר להתנהלות שירותי הרווחה במקרה זה. פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה התקבל ביום

14.8.08 במשרדי שירותי הרווחה. על פי תסקיר משלים של שירותי הרווחה מיום 28.8.08 קוימה באותו יום התייעצות של גורמי הרווחה והחלט "למרות שבדרך כלל לא נהוג לבצע העברת ילדים ללא תהליך מדורג, במקרה זה, טובת הקטינות מחייבת שנפעל להוציא אותן עוד באותו היום". פקידת הסעד מנמקת החלטה זו בחשש להמשך שהותן של הקטינות בחזקת הוריהן, אשר נקבע כי הם חסרי מסוגלות הורית וכי הם לוקים בשיפוט לקוי ובהתנהגות בלתי צפויה. כמו כן עלה החשש ממעשים בלתי צפויים של האב, אשר במקרה קודם איים על העובדות הסוציאליות שטיפלו במקרה, וכן עלה חשש כי ההורים יברחו עם הקטינות ויעלמו.

לטעמי, לכל הפחות נדרשת בנקודה זו בדיקה של הגורמים הממונים בשירותי הרווחה את ההתנהלות במקרה דנן, והאם היא נעשתה תוך התחשבות ראויה בטובת הקטינות. אכן, במקרים רבים בהם מוחלט על הוצאת קטינים מחזקת הוריהם הביולוגיים עולה החשש למעשה ייאוש של ההורים. עם זאת, ברוב המקרים, כפי שציינה פקידת הסעד עצמה, לא נעשית הוצאה חטופה ופתאומית של הקטינים מידי הוריהם. הקטינות שהו במשך ארבעה חודשים בחזקת המבקשים וחוות הדעת שהוגשו בעניין התנהגותם וטיפולם בקטינות היו חיוביים ברובם ובוודאי לא כללו כל חשש לשלומן הפיזי. לא נמסר דיווח על אלימות או איומים של אחד מההורים כלפי הקטינות. אמנם היה מקרה בו איים האב על העובדות הסוציאליות. לאיום זה, שאיני מקלה בו ראש, לא התלוותה אלימות כלשהי והוא נתפס כמינורי אף על ידי בית המשפט לענייני משפחה. בנוסף, פקידת הסעד ציינה בעצמה כי במקרה הקודם בו נעשתה העברה של הקטינות ללא הליך הדרגתי נצפתה התנהגות מדאיגה של הקטינות הנובעת ממעבר חד זה. במצב דברים זה אני סבורה כי ראוי יהיה לבדוק האם נלקח שיקול זה בחשבון, האם היה בסיס לחששות שהועלו והאם היה מקום לנקוט במהלך כה קיצוני של הוצאת הקטינות לאלתר מביתן על ידי שוטרים וללא נוכחות פקידת סעד.

13. ליקוי נוסף בהתנהלות שירותי הרווחה מצאתי בצורה בה בוצעה הוצאתן של הקטינות מחזקת הוריהן. על-פי דיווח פקידת הסעד התבקש ליווי משטרה להוצאה זו. בקשה זו הגיונית וראויה לאור החשש שעלה מאיומי האב על העובדות הסוציאליות בעבר. עם זאת, פקידת הסעד נענתה להוראת השוטרים לחכות בניידת בעוד הם עלו לבית המבקשים, הוציאו את הקטינות בעצמם והביאו אותם לניידת. אין חולק, ואף פקידת הסעד הסכימה עמי בדיון שנערך, כי התנהלות זו אינה ראויה ומנוגדת לטובתן של הקטינות. מן הראוי כי פקידות הסעד יקבלו הנחיות פעולה במקרים מעין אלו, ואף

יתבצע תדרוך של השוטרים באשר לאופן הנכון של ביצוע הוצאה מעין זו, על מנת שמקרה כגון זה לא ישנה.

כאמור, הערעור מתקבל, בהתאם לאמור בפסקה 11.

ניתן היום, ט' אלול תשס"ח (9.9.08).

שׁוֹפֵט